

Tatuatges (i SHS 121 al 126).

Un relat de: [Joan Colom](#)

Fill d'equatoguineans que s'havien conegut a Barcelona, immigrants tots dos, Jordi Eneme Ndongo sempre s'havia sentit orgullós del color de la seva pell: val a dir que mai no l'havien discriminat pel fenotip i que el seu exotisme (en el sentit d'excepcionalitat estadística en una població de pell més clara) era apreciat positivament pel gènere femení. I ara que s'acostava a la quarentena encara tenia una raó addicional per sentir-s'hi agraït, al color de la seva pell: li havia estalviat veure's en la incòmoda situació en què es trobava la major part d'antics amics de l'Institut o de la Facultat i una part gens negligible d'amigues, per raó dels tatuatges amb què s'havien anat ornamentant el cos entre la vintena i la trentena.

Cal situar-se en el canvi de mil·lenni, moment en què la generació dels vuitanta havia arribat a la majoria d'edat i sentia la necessitat d'expressar el seu refús a un sistema que tan poques i galdoses oportunitats els brindava. Un primer pas era adoptar un *look* transgressor, de camí cap a actituds més sòlidament combatives... o cap a la integració absoluta en la societat de consum i la instal·lació en el conservadurisme més ranci per parar els peus a la nova generació que ja venia empenyent, i uns dels trets identitaris que començaven a fer-se populars eren els *tattoos*. Abans dels vuitanta, els tatuatges en el món occidental eren cosa de mariners, legionaris, presidiaris i altra gent de mala vida, i en el millor dels casos es titllaven de kitsch, en la seva ingènua pretensió de subratllar la virilitat dels pinxos que els duïen. Després van anar evolucionant, i tatuar-se es va acabar convertint en quelcom *guai*, fins i tot *cool*. És clar que ja no eren aquells motius carrinclons, localitzats en braços o tòrax, sinó dibuixos amb aspiracions artístiques que, de vegades, assolien resultats notables, fins i tot espectaculars. Tot i que de forma més restringida, també les dones en lluien. El sùmmum eren aquelles composicions recarregades que cobrien àmplies zones de pell, en la línia dels tatuatges maoris o dels yakuza japonesos. I, si els qui havien decidit de tatuar-se tenien la gosadia d'informar-ne els pares, invariablement rebien el mateixos consells dissuasoris: la persona evoluciona mentalment al larg de la seva vida, però el tatuatge roman allà per sempre més.

Just això és el que els estava passant a molts portadors d'aquests tatuatges extensos i atapeïts: que ja no tenien la força provocadora d'abans i que més aviat cantaven, exhibits en cossos cada cop menys atlètics, per adiposos o flàccids; a més, amb allò al damunt difícilment es veurien amb cor d'aconsellar els seus fills en els mateixos termes en què ho havien fet amb ells els pares (infructuosament, per cert). Només alguns, que s'ho podien permetre econòmicament, se'ls havien fet treure amb tècniques làser, totalment o parcial; a més, per bé que els dermatòlegs especialitzats els asseguressin que el procediment era del tot innocu, costava de creure-s'ho. Però en Jordi no hi figurava, entre els atabalats per aquest tema, perquè no havien volgut tatuar-lo: quan de jove havia anat al tatuador més popular del barri, va dir-li que amb un color de pell tan fosc no hi havia res a fer; ell el podia tatuar amb qualsevol dibuix del catàleg, però gairebé no se li notaria. En Jordi va respondre que ja hi havia pensat, en això, però que creia haver trobat una solució senzilla: que, en lloc d'injectar-li tintes fosques, treballés amb colors més clars que la seva pell; blanc en última instància, per assegurar-se un bon contrast. El professional li va respondre que el problema no era de color sinó d'ubicació: la pigmentació natural de la pell se situava a l'epidermis, la capa més externa, mentre que la tinta de tatuar es dipositava en la dermis, just al darrere; dit d'una altra manera, era la forta pigmentació de la seva pell la que taparia qualsevol substància que s'injectés a la dermis, del color que fos. Alternativa *light?*: dibuixos amb pintura de colors clars o exclusivament blanca, que eren efímers i que caldria refer periòdicament si volia que perduressin. Alternativa *heavy?*: escarificació, que consistia en practicar incisions en la pell procurant que cicatritzessin d'una determinada manera; probablement, alguns avantpassats d'en Jordi havien recorregut a aquest sistema, però en l'Europa actual uns procediments tan traumàtics estaven severament reglamentats i sotmesos a restriccions, per l'obvi risc d'infecció; en qualsevol cas, ell no s'hi havia dedicat mai.

Així que en Jordi va tornar-se'n a casa amb la cua entre cames, i durant algun temps els amics tatuats li feien dentetes. Però a hores d'ara, al cap dels anys, està convençut que aquella discriminació basada en raons objectives va ser el millor que li podia haver passat.

Exclusiu per als aficionats als Sudokus Hexagonals Simètrics:

— Les opinions i suggeriments que creguis que poden interessar a tots els jugadors, envia'ls com a Comentaris al present Relat.

— Les demandes d'arxius i les consultes relatives a la resolució de SHS concrets, envia-les a l'adreça joancolom47@gmail.com.

- Si vols anar al primer relat de la sèrie amb enllaços als SHS, per assabentar-te de les regles del joc o del procediment de resolució aconsellat, [fes clic aquí](#).
- Si vols l'arxiu PDF amb la Plantilla Hexagonal (full pautat per a 6 SHS), [fes clic aquí](#).
- Si vols l'arxiu PDF amb els SHS 121 al 126 (enunciats i solucions), [fes clic aquí](#).